בוד א מיי׳ פ״ט מהל׳ מעשר הלכה ג: מד ב מייי שם הלי א: בור ג מיי פ"ב מהלי מאכלות אסורות הלי כא סמג לאוין קלב טוש"ע י״ד סי׳ ק סעיף א: מז ד ה מיי׳ פי״א מה

מעשה קרבנות הל' ה סמג לאון שכה: מח ר מיי פ"ב מהלי מעשר שני הלי ה סמג לאוין רסד: ממ ז מיי׳ פ״י מ מבו ז מייה פייי מהכי קרבן פסח הלי ח סמג לחיון שכו: ג ח מייה שם הלי יח: גא ט מייה שם הלי ח: גב י מייה פיייג מהכי גב י מייה פיייג מהכי שחיטה הלי א סמג לאוין רסה טוש"ע י"ד סי

רלב סעיף ו: נג כ מיי שם הלי ב ופט"ז מהלי סנהדרון הלי ד ופי"ח הלי ב ופ"א מהלי נערה הלכה ז ופ״ח מהלי מתנות עניים הלי ג: גד ל מניי פ״ג מהלי בכורים הלי ג והלי ד מתו לאייי סמג לאוין רס: בה מ מיי פיים מהלי סמג לאוין שכד:

בר ב מיי׳ פ״ה מהלכות בכורות הל' טז סמג לאוין שמג:

בו ם מיי פי״ל מהלי

סמג לאוין שכה:

תורה אור השלם לא תוּכַל לֶאֶכל בְּשְׁעָרֶיךְ מִיְשַׂר דְּגְנְךְ וְתִירשְׁךְ וְיִצְדֶּרֶךְ וּבְּכֹרת וְתִירשְׁךְ וְיִצְדֶּרֶךְ וּבְּכֹרת אָשֶׁר תִּדֵּר וְנִרְבֹתֵּיף בָּקָרְךְּ וְצִאנֶּךְ וְכָל נְדְרֵיף אַשֶּׁר תִּדְּר, וְנִרְבֹתִיף ותרומת יֶדֶף:

הגהות הב"ח

(A) רש"י ד"ה קדשים וכו' מעשר שני הא תנה: (ב) תום' ד"ה ורבנן וכו' דלדבריו דר"ש קא חמרי

הגהות הגר"א מ' דטריחא. ל"ל [א] גפ' דטריחא.

קורא ואין לריך להפריש. דכיון שקרא עליו שם ילא הכרי מסורת בריית נשמה חשובה חשה לא חשובה. מימה דנפרק גיד הנשה (חולין דף זו. ולט: ושם) אמרינן שאני גיד דבריה הוא ולא בטיל ואע"ג דלית ביה נשמה וי"ל דהכי קאמר שאני גיד דבריה הוא וכיון דאתיא מבריית נשמה שפיר הויא בריה ולא נראה דהא

נבלה דקא אתי מבריית נשמה ואעפ"כ לא הויא בריה אלא על כרחך הטעם תלוי דכל שאובד שמו כשנחתך הוי בריה וניחא מנבילה שאינו אובדת שמה שלפעמים אף כשנחתכה קורין אותה נבילה ולכך לא הוי בריה אבל גיד אובד שמו על ידי שנחתך אבל ק״ק לי מימאי קאמר הכא בריית נשמה חשיבא ליה טלימא דלדבריו דר"ש (ב) אמרי לדידן אפילו נמי אית ביה נשמה לא הוי בריה אלא לדידך דבריה הוא אודי לי מיהא דכיון דליכא נשמה דבטלה:

אקורא את השם ואינו צריך להפריש מאי לאו בהא קא מיפלגי דמר סבר ודאי טובלו ומר סבר ודאי אינו מובלו אמר ליה אביי אי הכי אדמיפלגי בספיקו ליפלגו בודאי אלא דכולי עלמא ודאי מובלו והכא בהא קא מיפלגי מר סבר לא נחשדו עמי הארץ על מעשר עני של דמאי כיון דממונא הוא אפרושי מפריש ורבגן סברי כיון או דמריחא ליה מילתא ילא מפריש: כמה יאכל מז המבל וכו': אמר רב ביבי אמר רבי שמעון בן לקיש מחלוקת בחמה אבל בקמח דברי

הכל כזית ורבי ירמיה אמר רבי שמעון בן לקיש כמחלוקת בזו כך מחלוקת בזו תנן אמר להם ר' שמעון אי אתם מודים לי באוכל נמלה כל שהוא שהוא חייב אמרו לו מפני שהיא כברייתה אמר להן אף חטה אחת כברייתה חטה אין קמח לא לדבריהם קאמר להו לדידי אפילו קמח נמי אלא לדידכו אודו לי מיהת דחמה אחת כברייתה ורבגן יבריית נשמה חשובה חמה לא חשובה תניא כותיה דרבי ירמיה ירבי שמעון אומר כל שהוא למכות לא אמרו כזית אלא לענין, קרבן: **כותני'** האוכל בכורים עד שלא קרא עליהם יקדשי קדשים חוץ לקלעים יקדשים קלים יומעשר שני חוץ לחומה יהשובר את העצם בפסח המהור ה"ז לוקה ארבעים אבל יהמותיר ייבטהור יוהשובר בטמא אינו לוקה ארבעים ייהנוטל אם על הבנים ירבי יהודה אומר לוקה ואינו משלח וחכמים אומרים 'משלח ואינו לוקה יזה הכלל כל מצות לא תעשה שיש בה קום עשה אין חייבין עליה: גם' אמר רבה בר בר חנה א"ר יוחנן זו דברי רבי עקיבא סתימתאה אבל חכמים אומרים יבכורים הנחה מעכבת בהן קריאה אין מעכבת בהן ולימא זו דברי רבי המ שמעון סתימתאה הא קא משמע לן דרבי עקיבא כרבי שמעון סבירא ליה מאי ר' שמעון ידתניא יותרומת ידך אלו בכורים אמר רבי שמעון מה בא זה ללמרגו אם לאוכלן חוץ לחומה קל וחומר ממעשר הקל ומה מעשר הקל אוכלן חוץ לחומה לוקה בכורים לא כל שכן הא לא בא הכתוב אלא לאוכל מבכורים עד שלא קרא עליהן שהוא לוקה ונדבותיך זו תודה ושלמים אמר רבי שמעון מה בא זה ללמדנו אם לאוכלן חוץ לחומה קל וחומר ממעשר הא לא בא הכתוב אלא "לאוכל בתודה ובשלמים לפני זריקה שהוא לוקה ובכורות זה הבכור אמר ר' שמעון מה בא זה ללמדנו אם לאוכלן חוץ לחומה ק"ו ממעשר אם לפני זריקה ק"ו מתודה ושלמים הא לא בא הכתוב אלא ילאוכל מן הבכור אפי' לאחר זריקה שהוא לוקה בקרך וצאגך זו חמאת ואשם אמר רבי שמעון מה בא זה ללמדנו אם לאוכלן, חוץ לחומה קל וחומר ממעשר אם לפני זריקה קל וחומר מתודה ושלמים אם לאחר זריקה קל וחומר מבכור הא לא בא הכתוב אָלא פלאוכל מחמאת ואשם אפילו לאחר, זריקה חוְץ לקלעים שהוא לוקה נדריך זו עולה אמר ר"ש מה בא זה ללמרנו אם לאוכלן חוץ לחומה ק"ו ממעשר אם לפני זריקה קל וחומר מתודה ושלמים אם לאחר זריקה ק"ו מבכור אם חוץ לקלעים קל וחומר מחטאת ואשם הא לא בא הכתוב

נהי דמעשר ראשון לא מפריש דסבר אי מפרישנא ליה בעינא לאפרושי תרומת מעשר מיניה שהוא במיתה ונותנה לכהן ומעשר שני נמי אי מפרישנא ליה בעינן אסוקיה ומיכליה בירושלים: מחלוקת בחטה. שהיה כברייתה: כך מחלוקת בזו. דקסבר ר׳ שמעון בכל האיסורין כל שהוא למכות ולא אמרו כזית אלא לענין קרבן על שגגת כרת והלכה למשה מסיני היא: בותבר' עד שלא קרא עליהן. ארמי אובד וגו׳י ובגמרא יליף היכן הוזהר: קדשי קדשים חוץ להלעים. או שאכל קדשי קדשים בזמן משכן חוץ לקלעים ובגמרא מפרש היכן מוזהר: קדשים קלים חוץ לחומה. אזהרתיה מלא תוכל לאכול בשעריך וגו'ח וכן מעשר שני. ובגמרא פריך מעשר שני (ה) תנה ליה לעיל מעשר שני והקדש שלא נפדו והיינו שאכלו חוך לחומה בלא פדיון: המותיר בטהור אינו לוקה. כדאמר לעילש בא הכתוב ליתן עשה אחר לא תעשה כו': השובר. עלם בטמח כדאמרינן בפסחים (דף פג.) ועלם לא תשברו בוי) בכשר ולא בפסול: לוקה ואינו משלח. קסבר שלחי מעיקרא משמע ואין כאן לאו שניתק לעשה דאע"ג דכתיב שלח תשלח אחר לא תקח לאו למימרא דאם לקחת שלח אלא לא מקח אלא שלחנה קודם לקיחה: וחכמים אומרים משלח ואינו לוקה. קסברי שלח אחר לקיחה

טבל ושאר המעשרות הוא לריך להפריש על כרחך לפי שלריך

להפריש ממעשר ראשון תרומת מעשר וליתנה לכהן שהיא במיתה

לזרים ומעשר שני לריך להעלותו לירושלים ולאכלו: רבנן סברי ודאי

טביל. לפיכך ספיקו לריך להוליאו

מידי ספק טבל: לא נחשדו. דממונא

הוא אין בו איסור אכילה אלא גזל

עניים ואיהו לגזל עניים לא חייש:

אפרושי מפריש ליה. לאפקועי טיבליה

משמע ולאו שניתק לעשה הוא: גבו' זו דברי ר' עקיבת. מתניתין דקתני בכורים קרייה מעכבא בהו ר׳ עקיבא היא שהיה רגיל רבי לסתום דבריו במשנה בסתם בכמה מקומות והכי שמיע ליה לר' יוחנן דאית ליה לר' עקיבא קרייה מעכבא בכורים: הנחה. לפני המזבח מעכבת בהן דשנה בה קרא (דברים כו) והניחו לפני וגו' (שם) והנחתו לפני וגו': ונימא זו דברי ר' שמעון. דהוי ליה לאיתויי סייעתא למילתיה ט ממתניתין דלקמן דשמעינן לר׳ שמעון בה דאית ליה כי מתניתין דקרייה מעכבא בהו: מאי ר׳ שמעון. היכא שמענא ליה דאמר הכי: ו**חרומת** ידך. סיפיה דהאי קרא הוא לא חוכל לאכול בשעריך מעשר דגנך וחירושך ויצהרך ובכורות בקרך ולאכך וכל נדריך אשר חדר ונדבוחיך ותרומת ידך ודריש ר' שמעון לקרא מסיפיה לרישיה דאי הוה דריש ליה מרישיה לסיפיה לא מדריש ליה כי האי גוונא ולקמיה מפרשינא ליה: **סרומה ידך אלו בכורים.** דכתיב (דברים כו) ולקח הכהן הטנא מידך: אם לאוכל. בכורים חוץ לחומה לאסור כדמשמע קרא לא תוכל לאכול בשעריך וגו': **קל וחומר ממעשר הקל.** שהרי כתיב בתחלת המקרא מעשר דגנך. ולקמיה מפרש מאי חומר דבכורים ממעשר: עד שלא קרא עליהן. ארמי אובד אבי דאם אינו ענין חוץ לחומה חנהו ענין לאיסור אחר הראוי להם: לפני וריקה שהוא לוקה. דאם אינו ענין חוץ לחומה תנהו ענין לכך שזהו איסור החמור שאתה יכול לתתו לענין לאו שאין בו אזהרה מפורשת במקום אחר אלא עשה בלבד (שם יב) ודם זבחיך ישפך והדר והבשר חאכל ופסחים עו:]: **קל וחומר מחודה ושלמים.** ולקמיה מפרש מאי חומריה דבכור מתודה ושלמים: אפינו לאחר זריקה שהוא לוקה. אם זר הוא שאין הבכור נאכל אלא לכהנים וזו היא אזהרתו ובמקום אחר עשה הוא דאשכחן בה אך בכור שור וגו' ובשרם יהיה לך וגו' (במדבר יה): אם לאוכל לאחר זריקה. והוא זר קל וחומר מבכור. ולקמיה מפרש מאי חומרא דחטאת מבכור: **חוץ לקלעים.** ואזהרת עשה מלינו בה במקום אחר _{(ויקרא} ו) במקום קדוש מאכל בחלר אהל מועד:

מיר ד שבונוות כח: כד מעילה יח., ב) שבועות גו: מעילה יח., ב) שבועות ג: פסחים פג. פד., ג) [חולין קמח. לעיל טו.], ד) [עי קמח. לעיל טו.], ד) [עי יח:, ו) חולין קכ: פסחים לו: [יבמות עג: מעילה טו:], ן (דברים כו], או [דברים טו.], או [דברים כו], או [דברים כו], או [דברים כו], או [דף טו.], או [דף יבן, כ) [דברים כבן, () ל"ל נניתא, **מ**) [וע"ע בתוס'

מוסף רש"י

חולין לו. סד"ה מ"ט דרבנן],

ל) רש"א וי"ל,

ואינו צריך להפריש. אלא נותן עיניו כלד זה נכאן אני נוטל הוא בעלמו, דהמולים מחבירו דהמונים מחבירו עניו הראיה, דאמר ישראל לעני אייתי ראיה דלא הפרישו עם הארץ ויהיבנא לך והכי אמרינן בפרק בתרא דסוטה (מח.) מעשר עם הנו, אמרינן בפני, ייה (מח.) ייר עני ראשון ומעשר עני המע״ה (נדרים פד:). כל שהוא. נכל האיסורין, למכות. נהתראה, לא אמרו אלא לענין קרבן. דשגגת כרת (שבועות כא:) ובאכילה כל שהוא עובר המותיר בטהור. נפסח טהור וכשר (שבועות ג:) אפילו בטהור וכל שכן כטמא (שם ופסחים פג. פד.). והשובר בטמא אינו לוקה. לא המומיר משום לא תותירו ולא שובר בטמא משום לא תשברו (פסחים פד.). לוקה ואינו משלח. דאיסורא דעבד עבד (חולין קמא.) קסבר שלח מעיקרא משמע, לא מקח האם אלא שלחנה קודם לקיחה, ואע"ג דכמיב בתר לא מקח, לאו למימרא דאם לקחת שלח וניהוי לאו שניתק לעשה, אלא לאו שקדמו עשה הוא לעיל טון). משלח ואינו (מעיל פונ). משלוו ואינו לוקה. קסברי שלח חחר לא תקח משמע כדכתיב, והוה ליה ניתק לעשה ואם לקמו שלח (שם). זה הכלל כו׳ אין חייבין עליה. אלה יקיים העשה ויפטר (שם) אלא אם כן לא קיימו תוך כדי דבור למאן דתני קיימו ולא קיימו, אלא משלח חוך כדי דבור ואינו לוקה, ואם לא שלח לוקה, ולריך לשלח אחר לקיחה משמע, ולמאן דתני בטלו ילא בטלו, בעי עד שישחוט אותה ואי לא לא לקי (חולין קמא.). ותרומת ידך אלו בכורים. דכתיב בהו יד ולקת הכהן הטנא מידן (פטחים לו:) דבעי הבאת מקום כדכתיב ושמת בטנא מקום כוכנים והלכת, והתם אשמעינן עשה והכא אשמעינן עשה והכא אשמעינן אזהרת לאו לאוכלן בגבולין, דחילו תרומה ממש קדשי הגבול היא ולא בעי חומה